Vasútgépész humor 36 éve az Andrássy úton*

*Az eseményeknél jelen volt, visszaemlékezéseit közkincsé teszi *Kósa Antal.*

Két dudás egy csárdában…

Az egykori Gépészeti Főosztály E. osztályán két *Szabó István* is dolgozott. Az egyik csoportvezető volt, míg a másik főelőadóként. Egy alkalommal csengett a telefon. Felvettem. A vonal túlsó végén egy hang:

– Szabó elvtársat kérem… (Akkor még elvtársak voltunk!)
– Melyiket – kérdeztem –, mert kettő is van.
– Az Istvánt – hangzott a válasz.
– Mindkettő István – válaszoltam.
– A villamosmérnököt – szűkítette a kört a telefonáló.
– Mindkettő villamosmérnök – feleltem.
– Azt, amelyik a tisztképzőn oktat.
– Uram, nincs szerencséje – feleltem –, mert mindkettő oktat a tisztképzőn.
– A sok nyelven beszélőt – hangzott a válasz.
– Egy pillanat, máris adom – feleltem abban a tudatban, hogy sikerült valakinek örömet szereznem. Apró öröm, de – mégis öröm.

Kávétejszín

Miután másik szakmailag itthon és külföldön is ismert kollégám, *Sárosi Lajos* nyugállományba vonult, gyorsírási tevékenység szüksége esetén, mindig engem „találtak meg”. Mint ilyen, rendszeres jegyzőkönyvvezetője voltam az igazgatósági megbeszéléseknek. Azért a sok munka mellett nem volt rossz érzés a vasút vezetői között ülni. Ilyenkor az első az volt, hogy felszolgálták a finom, gőzölgő feketekávét. Derékszögben ültem a MÁV akkori vezérigazgató-helyettesével, *Benczédi Mihálynéval.* Egy alkalommal a – különben magát nem megjátszó – helyettes hölgy lányos zavarában beejtette a kávétejszín kapszuláját kávéjába. Látva az esetet, felajánlottam számára az én üres kávétejszínes tartóját. Nem szólt semmit, elnevette magát.

Hogy belül mit gondolt, arról fogalmam sincs.

Szintén Benczédiné…

A MÁV akkori vezérigazgató-helyettesét, *Pál Józsefet* valahányszor volt szerencsém „Jelentkezem Pál uram” szavakkal üdvözölni, a válasza mindig ez volt: „Szia! Hogy vagy aranyfarkú haverom?” Egyszer-kétszer nem szóltam semmit, ám egyszer megjegyeztem: Főnök, jobban örülnék, ha ezt a Benczédi anyuka mondaná. Elnevette magát, de ezzel a történetnek még nincs vége. Egy alkalommal felszólt *Pál József* titkárnője, hogy Tónikám jöjjön le Pál úrhoz, mert egy anyagot le kell gyorsírnom. Lementem, ott ült a gépészet akkori főnöke, *Kisteleki Mihály,* ott volt *Benczédi Mihályné* és persze *Pál József.* Beléptem, udvariasan jelentkeztem. *Pál József* a tőle megszokott humorral üdvözölt: *„Szia aranyfarkú haverom!”* Ám gyorsan hozzátette: *„Tudom, tudom, jobban örülnél annak, ha ugyanezt Annika mondaná.”* Benczédiné Pál József felé fordult és csak ennyit mondott? *„Te hülye!”* Önkéntelenül is megszólaltam: *„Ellenvélemény, tartózkodás…Egyhangú…”*

Értekezlet

Egykoron – még az egypártrendszer idején – sokszor kértek fel pártszakszervezeti és KISZ-értekezletek jegyzőkönyvének vezetésére. Egy alkalommal pártaktíva értekezleten vezettem jegyzőkönyvet *Sárosi Lajossal* felváltva. A megbeszélés vendégszónoka *Borbély elvtárs* volt, aki annak idején a Munkásőrség országos parancsnoka volt. Fellépett a pulpitusra, elkezdte mondókáját, én meg írtam, írtam, mint a hülyegyerek. Kis idő múlva odaszólt nekem, hogy:

– Elvtársam, nem kell mindent leírni!
– Értettem – feleltem és letettem ceruzámat és ezeket mondtam: Parancsnok elvtárs, majd szíveskedjen szólni, ha ismét jegyzetelhetek.

Dávid és Góliát…

Egy alkalommal az I. emeleten volt dolgom, ahol a vasút vezetőinek dolgozószobái voltak. Kilépve a körforgóból, egy kétszemélyes tárgyalásra figyeltem fel: az akkori vezérigazgató, *dr. Bajusz Rezső* és egyik helyettese, *Szemők Béla* tárgyalt, gesztikulációval fűszerezve. Aki nem ismerte volna őket, a vezérigazgató 203 cm magas volt, a helyettes kb. 160 centi alacsony… Humorba illő jelenet volt…

Nadrágszíj…

Nagyon benne voltam a munkában, azonban emésztőrendszerem szükségállapotot hirdetvén, ki kellett mennem a csészével felszerelt, csempézett helyiségbe – némi egészségügyi papír társaságában. Talán a sietségemnek tudható be, de nadrágszíjam felmondta a szolgálatot és elszakadt. Gyorsan leszaladtam az akkori vezérigazgató-helyettes – *Sipos István* – titkárnőjéhez, Marikához. Elmondtam, hogy mi járatban vagyok és kérdeztem, hogy ki tudna-e segíteni a reklámtárgyak közül egy nadrágszíjjal. Mikor éppen vette ki a szekrényből a szíjat, éppen kijött az ajtón Sipos úr. A titkárnő ecsetelte neki a történetet, majd a vezérigazgató-helyettes megszólalt:

– Tónikám, nyugodtan varrathatsz magadnak egy készruhát is és majd nyújtsd be a számlát…